

at Afgangen nu er aabnet for enhver god Mand til at bane sig en Vej som Soldat fra nedenaft opad, saa langt hans Levetid og hans Evner tillade det. Dette er en smuk Tanke og kan ikke Andet end virke velgjørende for Sagen i det Hele. Jeg kan efter det Anførte ikke stemme mod Lovforslaget, men skal stemme for det. Endstjøndt jeg kunde have ønsket, at vi ikke skulde have været nødt til at komme slet saa vidt i finantsiel Henseende, kan jeg dog ikke nægte, at jeg maa strække Gevær og erklære mig fallit; thi naar vi skulde have et Forsvar, der kan have nogen Betydning, og naar vi ved dette Forsvar skulde faae det Ord paa os, at vi vilde hjælpe os selv — og det maae vi være villige til, naar vi i Nødens Stund skulde kunne vente Hjælp af Andre —, da kan jeg, efter hvad der er oplyst, ikke troe og ikke tænke mig, at vi kunne slippe billigere. Dette er min Overbeviisning, og det er den afgjørende Grund for mig i denne Sag. Men der er ogsaa en anden, og det er den lange Tid, der er bleven anvendt paa dette Arbeide. Det er ikke Alle, der tillægge dette lige stor Vægt, det indrømmer jeg, men ifølge min Overbeviisning er der Intet, der tærer mere paa Folkets Kjærlighed til Forsfatningen end lange og frugteløse Forhandlinger. At Rigsdagsmændene, efterat have været samlede næsten hele Aaret om, skulde komme hjem og sige: „Nei, endnu ere vi ikke blevne enige om denne vigtige Sag“, det vilde være uheldigt; det vilde virke nedslaaende og ikke befordre Kjærligheden til Forsfatningen, idetmindste ikke efter min Betragtning; Andre kunne jo have en anden. Jeg skal altsaa, som sagt, stemme for Lovforslaget, og jeg ønsker, at det maa gaae sin Gang videre med Held, hvad jeg ikke tvivler om, naar det kommer herfra, og blive bragt til en god Slutning. Hvad den sidste Paragraph i Lovforslaget, som der har været saa megen Strid om, angaaer, da skal jeg udtale, at jeg om den er fuldstændigt enig med det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Sylv. Jørgensen). Jeg finder det uvigtigt at optage en saadan Paragraph som den nu udstemte i noget som helst Lovforslag, undtagen i det Tilfælde, at det er Ens Mening, at den Gjenstand, som Lovforslaget angaaer, skal ophøre at

eksistere til en vis Tid; thi saa er det en anden Sag. Naar man sætter en saadan Bestemmelse ind i et Lovforslag om Stutteriet i den Henseft, at Stutteriet skal ophøre at være til, naar et vist Antal Aar er gaaet, da er Paragraphen paa sin Plads. Men jeg maa udtale det som min Overbeviisning, at det vilde virke meget skadeligt paa de unge og dygtige Mænd, som ellers maastee vilde søge hen til Armeen for der at bane sig en Livsvei, naar de skulde søge hen til en Kamme, som det jo nu hedder, der havde Dødsstempet paa sig, og som om saa Aar, saasnart den vel var kommen til at virke, døde af sig selv; det vilde være i højeste Grad uheldigt. Den Paragraph, der nu staaer som den sidste i Lovforslaget, og som har indtaget hiin andens Plads, finder jeg vel ufornøden, men den har jeg dog stemt for og kunde stemme for i den Overbeviisning, at den vilde kunne medvirke til, at Enkelte vilde stemme for Lovforslaget, som ellers vilde stemme imod det. Den betyder efter min Anskuelse ikke meget. Enhver Lov kan revideres, saasnart den er bleven til Lov, og Lovgivningsmagten træder sammen igjen, og det er ingenlunde rigtigt, naar den ærede Taler, der før havde Ordet fra en Plads tæt tilhøre for mig (Zahle), sagde, at Loven efter den nye Paragraph ikke kunde revideres før om 5 Aar, den kan revideres før. Jeg har, som sagt, i den Grad Tillid til Fremtiden, at jeg anseer en Forholdsregel som den, hvorpaa den nævnte Paragraph gaaer ud, for ufornøden; der ligger dog den Tanke og Dpfattelse til Grund for den, at vi ikke tør tiltroe vore Efterkommere ligesaa stor Fædrelandskjærlighed og Dygtighed, som vi selv have.

Solstein: Jeg vilde nødig have, at det høie Thing skulde længe blive i den Tro, at jeg havde sagt noget saa Besyn-derligt, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (S. Jørgensen), der efter mig havde Ordet, havde opfattet. Det er aldrig falbet mig ind at sige, at jeg vilde have Planen fra 1842, saaledes som den var, hverken for Diebliffet eller i 1842. Jeg har tvertimod sagt, at jeg vilde have en ny Plan, som gik ud fra, hvad der nu bestaaer,